

Manualul Razboinicului Luminii

Paulo Coelho

*Pentru S.I.L., Carlos Eduardo Rangel și
Anne Carrière, maștri în materie de
rigoare și compasiune*

PROLOG

“În largul plajei de vest a satului se află o insulă și pe ea e un templu uriaș, plin de clopote”, spuse o femeie.

Băiatul observă că ea purta veșminte ciudate și capul îi era acoperit de un văl. Nu o mai văzuse niciodată înainte.

“Ai vizitat templul acela?” întrebă ea. “Du-te acolo și spune-mi cum ți se pare.”

Atras de frumusețea femeii, băiatul merse la locul indicat. Șezu pe nisip și scrută orizontul cu privirea, dar nu văzu nimic în afara priveliștii obișnuite: cerul albastru și oceanul.

Decepționat, se duse într-un sat de pescari din apropiere și întrebă despre o insulă cu un templu.

“Ah, a fost cu mult timp în urmă, pe vremea când trăiau pe-aici străbunii mei”, zise un pescar bătrân. “A fost un cutremur mare și insula s-a scufundat în mare. Dar deși nu mai putem vedea insula, încă putem auzi clopotele de la templul de pe ea atunci când marea le face să se legene acolo, în adâncurile ei.”

Băiatul se întoarse pe plajă și încercă să asculte clopotele. Stătu acolo toată după-amiaza, dar nu izbuti să audă altceva decât zgomotul valurilor și țipetele pescărușilor.

Când se lăsă noaptea, părinții lui veniră să-l caute. A doua zi de dimineață, el se întoarse pe plajă; nu-și putea închipui că o femeie frumoasă ar fi fost în stare să-l mintă. Dacă ea avea să revină într-o bună zi, i-ar fi putut spune că nu văzuse insula, dar auzise clopotele templului pe care le făcea să răsunе mișcarea valurilor.

Trecură astfel multe luni; femeia nu se întoarse și tânărul o dădu uitării; acum era convins că trebuia să descopere bogățiile și comorile templului scufundat. Dacă ar auzi

clopotele, ar fi în stare să o localizeze și ar putea recupera comoara ascunsă acolo.

Își pierduse orice interes pentru școală și pentru grupul său de prieteni. Se transformase în obiectul preferat al glumelor celorlalți copii, care obișnuiau să spună: “El nu mai e ca noi. Preferă să se uite țintă la mare fiindcă îi e frică să nu piardă la jocurile noastre.”

Și toți râdeau, uitându-se la băiatul care ședea pe mal.

Deși nu izbutise să audă vechile clopote ale templului, băiatul învăța alte lucruri. Începu să-și dea seama că, de cât asculta zgomotul valurilor, atenția nu-i mai era abătută de ele. Nițel mai târziu se obișnuie și cu țipetele pescărușilor, cu zumzetul albinelor, cu vântul care bătea în frunzele palmierilor.

La șase luni după prima lui conversație cu femeia, băiatul era capabil să nu se mai lase distras de nici un zgomot - dar încă nu putea auzi clopotele templului scufundat.

Veneau pescari să stea de vorbă cu el și stăruiau: “Noi auzim!” ziceau ei.

Băiatul însă nu izbutea.

Ceva mai târziu, pescarii schimbă vorba: “Ești prea preocupat de zvonul clopotelor din adânc; renunță la asta și vino să te joci iar cu prietenii tăi. Poate că numai pescarii izbutesc să le audă.”

După aproape un an, băiatul gândi: “Pesemne oamenii ăștia au dreptate. E mai bine să mă fac mare, să devin pescar și să revin în fiecare zi pe plaja asta, pentru că a ajuns să-mi placă.” Și mai gândi: “Poate că totul e o legendă și - din cauza cutremurului - clopotele se vor fi sfărâmat și nu vor mai răsună niciodată.”

În după-amiaza aceea se hotărâ să se întoarcă acasă.

Se apropie de ocean, ca să-și ia rămas-bun de la el. Mai privi o dată natura și - cum gândul nu-i stătuse decât la clopote - putu zâmbi iarăși auzind frumusețea cântecului pescărușilor, zgomotul mării, vântul şuierând în frunzele palmierilor. Auzi de departe glasul prietenilor săi care se jucau și se simți bucuros dându-și seama că avea să revină la jocurile copilăriei.

Băiatul era mulțumit și - așa cum numai un copil știe s-o facă - se simți plin de recunoștință că era în viață. Era sigur că nu-și pierduse vremea, deoarece învățase să contemple și să venereze Natura.

Atunci, pentru că asculta marea, pescărușii, vântul, frunzele palmierilor și vocile prietenilor săi care se jucau, auzi și primul clopot.

Și altul.

Și încă unul, până când, spre bucuria lui, bătură toate clopotele templului scufundat.

Mulți ani mai târziu - bărbat în toată firea acum - se întoarce în satul și pe plaja copilăriei sale. Nu mai năzuia să recupereze nici o comoară din fundul mării; totul fusese poate doar rodul imaginației lui și nu auzise niciodată clopotele sub apă într-o după-amiază pierdută din copilărie. Chiar și așa, se hotărâ să se plimbe puțin, ca să audă zgomotul vântului și cântecul pescărușilor.

Care nu-i fu mirarea când o văzu, șezând pe nisip, pe femeia ce-i vorbise despre insula aceea cu templul ei.

“Ce faci aici?” o întrebă el.

“Te așteptam pe tine”, răspunse ea.

El își dădu seama că - deși trecuseră amar de ani - femeia își păstrase aceeași înfățișare; vâlul care-i ascundea părul nu părea decolorat de trecerea timpului.

Ea îi întinse un caiet albastru, cu filele albe.

“Scrie: un războinic al luminii se uită cu atenție în ochii unui copil. Pentru că ei știu să vadă lumea fără amărăciune. Când vrea să știe dacă persoana de lângă el e demnă de încredere, încearcă să o privească așa cum ar vedea-o un copil.”

“Ce este un războinic al luminii?”

“Știi bine ce este”, răspunse ea, surâzând. “E cineva capabil să înțeleagă miracolul vieții, să lupte până la capăt pentru ceva în care crede, auzind totodată și clopotele pe care marea le face să răsunе în adâncul ei.”

El nu se socotise niciodată războinic al luminii. Femeia păru a-i ghici gândurile: “Toți sunt în stare să fie. Și cu toate că nimeni nu se consideră războinic al luminii, cu toate acestea toți sunt.”

El se uită la paginile caietului. Femeia surâse din nou.

“Scrie despre războinic”, zise ea.

*MANUALUL
RĂZBOINICULUI LUMINII*

Un războinic al luminii nu uită niciodată gratitudinea.

În timpul luptei, a fost ajutat de îngeri; puterile cerești au pus fiecare lucru la locul său, îngăduindu-i astfel fiecăruia să dea tot ce poate.

Tovarășii săi comentează: “Cât e de norocos!” Și războinicul obține uneori succese peste capacitățile sale.

Așa se face că, la apusul soarelui, el cade în genunchi și-și arată recunoștința pentru Mantia Protectoare din juru-i.

Gratitudinea lui nu se limitează însă la lumea spirituală; el nu-și uită niciodată prietenii, pentru că sângele lor s-a amestecat cu al său pe câmpul de luptă.

Un războinic nu are nevoie de ajutorul altcuiva ca să-și aducă aminte de ajutorul dat lui de către ceilalți; își aduce singur aminte și-și împarte cu ei răsplata.

Toate drumurile lumii duc la inima războinicului; el se aruncă fără ezitare în fluviul pasiunilor ce curge totdeauna prin viața sa.

Războinicul știe că este liber să aleagă ceea ce dorește, hotărârile sunt luate cu curaj, detașare și - uneori - cu o anumită doză de nebunie.

Își acceptă pasiunile, savurându-și-le intens. Știe că nu trebuie să renunțe la entuziasmul cuceririlor; ele fac parte din viața lui și-i bucură pe toți cei care iau parte la ele.

Nu pierde însă niciodată din vedere lucrurile durabile și legăturile solide create în timp.

Un războinic știe să facă distincția dintre ceea ce e trecător și ceea ce e definitiv.

Un războinic al luminii nu se bazează doar pe forțele sale; se folosește și de energia adversarului.

Când intră în luptă, tot ce posedă e entuziasmul său și loviturile pe care le-a învățat pe parcursul antrenamentului; pe măsură ce lupta avansează, el descoperă că entuziasmul și antrenamentul nu-i sunt suficiente ca să învingă: e absolut necesară experiența.

Atunci își deschide inima către Univers și-l roagă pe Dumnezeu să-l inspire, astfel încât fiecare lovitură a inamicului să-i fie și lui o lecție de apărare.

Tovarășii lui comentează: "Cât e de superstițios! A încetat lupta ca să se roage și respectă trucurile adversarului."

Războinicul nu răspunde acestor provocări. Știe că, fără inspirație și experiență, nu există nici un fel de antrenament care să dea rezultate.

Un războinic al luminii nu trișează niciodată, dar știe să-și distragă adversarul.

Oricât ar fi de neliniștit, apelează la toate mijloacele strategiei ca să-și atingă obiectivul. Când vede că este la capătul puterilor, îl face pe inamic să creadă că nu se grăbește. Când trebuie să atace pe flancul drept, își deplasează trupele pe flancul stâng. Dacă intenționează să înceapă lupta imediat, se preface că-i e somn și se pregătește de culcare.

Prietenii comentează: "Ia te uită, și-a pierdut entuziasmul." El însă nu pune preț pe comentarii, fiindcă prietenii nu-i cunosc tacticile de luptă.

Un războinic al luminii știe ce vrea. Și n-are nevoie să-și piardă timpul cu explicațiile.

Un înțelept chinez spune despre strategiile războinicului luminii:

“Fă-l pe inamicul tău să creadă că nu va obține mari recompense dacă se hotărăște să te atace; astfel îi vei scădea entuziasmul.

Nu te rușina să te retragi provizoriu din luptă, dacă observi că inamicul este mai puternic; importanță nu are o bătălie izolată, ci sfârșitul războiului.

Chiar dacă ești foarte puternic, nu te jena să te prefaci slab; astfel îl faci pe inamic să-și piardă prudența și să atace înainte de vreme.

Într-un război, capacitatea de a-ți lua adversarul prin surprindere este cheia victoriei.”

“E ciudat”, își spune în sinea sa războinicul luminii. “Am întâlnit atât de mulți oameni care - cu primul prilej - încearcă să-și dea la iveală tot ce au mai rău. Își ascund forța lăuntrică îndărătul agresivității. Își ascund frica de singurătate sub un aer de independență. Nu au încredere în capacitatea proprie, dar își glorifică virtuțile pe unde apucă.”

Războinicul citește mesajele acestea în mulți bărbați și femei pe care-i cunoaște. Nu se lasă niciodată înșelat de aparențe și-și face un punct de onoare din a rămâne tăcut când ei caută să-l impresioneze. Dar se folosește de împrejurare pentru a-și corecta defectele, întrucât ceilalți sunt totdeauna o bună oglindă.

Un războinic profită de orice împrejurare pentru a trage învățăminte.

Războinicul luminii luptă uneori cu cei pe care-i iubește.

Bărbatul care-și apără prietenii nu este niciodată dominat de furtunile vieții; are puterea de a depăși dificultățile și de a merge mai departe.

Se simte însă deseori provocat de către cei pe care încearcă să-i învețe arta spadei. Discipolii săi îl provoacă să lupte cu ei.

Și războinicul își arată capacitățile: din câteva lovituri, pune la pământ armele elevilor, iar armonia se reîntoarce în locul de unde se reunesc.

“De ce e nevoie să facă așa ceva, dacă le este în asemenea măsură superior?”, întreabă un călător.

“Pentru că, atunci când mă provoacă, la drept vorbind vor să stea de vorbă cu mine și - în felul acesta - păstrez dialogul”, răspunde războinicul.

Un războinic al luminii, înainte de a se angaja într-o luptă însemnată, își pune întrebarea: “Cât de mult mi-am dezvoltat abilitățile?”

El știe că bătăliile pe care le-a dat în trecut au sfârșit totdeauna prin a-l învăța câte ceva. Dar învățămintele acestea l-au făcut pe războinic să sufere mai mult decât ar fi fost necesar. Nu doar o dată și-a pierdut timpul, luptând pentru o minciună. Și a suferit pentru persoane care nu erau la înălțimea dragostei lui.

Învingătorii nu repetă aceeași greșală. Tocmai de aceea războinicul își riscă inima numai pentru ceea ce merită.

Un războinic al luminii respectă principala învățătură din Yi Jing: “Perseverența e favorabilă.”

El știe că perseverența nu are nimic de-a face cu insistența. Există epoci în care luptele se prelungesc peste necesități, epuizându-i forțele și diminuându-i entuziasmul.

În asemenea momente, războinicul reflectează: “Un război prelungit sfârșește prin a-l distruge și pe învingător.”

Atunci își retrage forțele de pe câmpul de luptă și își acordă un răgaz. Perseverează în voința sa, dar știe să aștepte cel mai prielnic moment pentru un nou atac.

Un războinic revine totdeauna la luptă. Nu o face niciodată din îndărătnicie, ci pentru că observă schimbarea vremii.

Un războinic al luminii știe că anumite momente se repetă.

Deseori se vede pus în fața acelorași probleme și situații pe care le mai înfruntase; se simte atunci deprimat, gândindu-se că e incapabil să progreseze în viață, de vreme ce momentele dificile revin.

“Am mai trecut prin asta”, îi reproșează el inimii sale.

“Într-adevăr, ai mai trecut prin asta”, îi răspunde inima.

“Dar n-ai trecut niciodată dincolo de asta.”

Războinicul înțelege atunci că experiențele repetate au un singur scop: să-l învețe ceea ce nu vrea să învețe.

Un războinic al luminii face totdeauna ceva ieșit din comun.

Poate dansa pe stradă în drum spre locul său de muncă, îl poate privi în ochi pe un necunoscut și vorbi de dragoste la prima vedere, poate apăra o idee aparent ridicolă. Războinicii luminii își permit asemenea zile.

Nu-i e teamă să plângă din pricina unor necazuri vechi sau să se bucure de noi descoperiri. Când simte că a venit ceasul, lasă totul și pleacă în aventura atât de mult visată. Când pricepe că e la limita rezistenței, iese din luptă, fără a se învinovăți că a făcut una, două nebunii neașteptate.

Un războinic nu-și petrece zilele încercând să joace rolul ales de alții pentru el.

Războinicii luminii își păstrează totdeauna strălucirea privirii.

Sunt în lume, fac parte din viața altor inși și au pornit la drum fără desagi și fără sandale. Adesea sunt lași. Nu acționează totdeauna corect.

Suferă pentru lucruri inutile, au comportări meschine și cred uneori că sunt incapabili să se dezvolte. Deseori se cred nevrednici de orice binecuvântare sau minune.

Nu sunt totdeauna siguri de ceea ce fac aici. De multe ori au parte de nopți albe, crezând că viețile lor nu au sens.

Tocmai de aceea sunt războinici ai luminii. Pentru că greșesc. Pentru că se întreabă. Pentru că neîncetat caută o rațiune - cu siguranță o vor găsi.

Războinicului luminii nu-i e frică să pară nebun.

Vorbește de unul singur cu glas tare. Cineva l-a învățat că asta e metoda cea mai bună de a intra în legătură cu îngerii săi și astfel cutează să stabilească contactul.

La început, observă cât e de greu. Crede că n-are nimic de spus, că o să tot înșire baliverne fără noimă. Chiar și așa, războinicul insistă. Toată ziua stă de vorbă cu inima sa. Spune lucruri care se bat cap în cap, toarnă la baliverne.

Într-o bună zi, își observă o schimbare în voce. Și înțelege că e pe cale să creeze un canal pentru o înțelepciune superioară.

Războinicul pare nebun, dar asta e doar o deghizare.

Un poet a spus: “Războinicul luminii își alege dușmanii.”

El știe de ce anume e în stare; nu are nevoie să bată lumea expunându-și calitățile și virtuțile. Și totuși în fiecare clipă se ivește cineva care vrea să demonstreze că e mai bun ca el.

Pentru războinic nu există “mai bun” sau “mai rău”: fiecare om posedă darurile necesare pentru drumul său individual.

Unii înși insistă însă. Provoacă, insultă, fac totul ca să-l irite. În această clipă, inima îi spune: “Nu accepta insultele, ele nu-ți vor spori abilitățile. Te vei osteni zadarnic.”

Un războinic al luminii nu-și pierde timpul plecând urechea la provocări; el are un destin de împlinit.

Războinicul luminii își amintește un pasaj din John Bunyan:

“Deși am trecut prin tot ce am trecut, nu regret greutățile în care m-am vârat, din pricină că ele m-au adus în locul unde am dorit să ajung. Acum, tot ce am e spada aceasta și i-o încredințez oricui dorește să-și urmeze călătoria. Port asupra mea semnele și cicatricile luptelor - ele sunt mărturii a ceea ce am trăit și recompense pentru ceea ce am cucerit.

Sunt semnele și cicatricile dragi care-mi vor deschide porțile Paradisului. A fost o vreme când am trăit ascultând povești despre viteji. A fost o vreme când am trăit doar pentru că trebuia să trăiesc. Acum însă trăiesc pentru că sunt un războinic și pentru că vreau ca într-o bună zi să stau lângă Acela pentru care am luptat atât de mult.”

În clipa în care începe să umble, un războinic al luminii recunoaște Drumul.

Fiecare piatră, fiecare cotitură îi spune bun-venit. El se identifică cu munții și râurile, vede ceva din sufletul lui în plante, în animale și în păsările câmpului.

Atunci, acceptând ajutorul lui Dumnezeu și Semnele Domnului, își lasă Legenda Personală să-l călăuzească spre sarcinile pe care i le rezervă viața.

În unele nopți nu are unde să doarmă, în altele suferă de insomnie. “Asta este”, gândește războinicul. “Eu însumi am ales să merg pe-aici.”

În fraza asta îi stă toată puterea: el însuși alege calea pe unde merge acum și nu are de ce să se plângă.

*De-acum înainte - și vreme de câteva sute de ani -
Universul are să-i ajute pe războinicii luminii și să-i boicoteze
pe superstițioși.*

Energia Pământului trebuie reînnoită.

Ideile noi au nevoie de spațiu.

Corpul și sufletul au nevoie de noi provocări.

*Viitorul a devenit prezent și toate visele - cu excepția
acelora care includ prejudecăți - vor avea șansa de a se
manifesta.*

*Ceea ce a fost important va rămâne; ceea ce a fost inutil
va dispărea. Războinicul nu-i revine misiunea de a judeca
visele aproapelui și el nu-și pierde vremea criticând hotărârile
celorlalți.*

*Ca să aibă încredere în propriul său drum, nu trebuie să
demonstreze că drumul celuilalt este greșit.*

Un războinic al luminii studiază cu multă grijă poziția pe care ține să o cucerească.

Oricât de dificil i-ar fi obiectivul, există totdeauna un mod de a depăși obstacolele. El verifică drumurile alternative, își ascute spada, se străduiește să-și umple inima cu perseverența necesară pentru a înfrunța provocarea.

Dar, pe măsură ce înaintează, războinicul își dă seama că există dificultăți pe care aproape nu le prevăzuse.

Dacă va aștepta momentul ideal, niciodată nu se va urni din loc; e nevoie de un strop de nebunie ca să faci pasul următor.

Războinicul folosește un strop de nebunie. Pentru că - în război și în dragoste - nu se poate prevedea totul.

Un războinic al luminii își cunoaște defectele. Dar își cunoaște calitățile.

Unii dintre tovarășii săi se plâng tot timpul: "Alții au mai multe oportunități decât noi."

Au pesemne dreptate; dar un războinic al luminii nu se lasă paralizat de asta; se străduiește să-și valorifice la maximum virtuțile.

Știe că puterea gazelei stă în fermitatea picioarelor ei. Puterea pescărușului constă în precizia cu care prinde peștele. A învățat că un tigru nu se teme de hienă, pentru că e conștient de forța sa.

El încearcă să știe pe ce poate conta. Și-și verifică întotdeauna echipamentul, alcătuit din trei lucruri: credință, speranță și dragoste.

Dacă acestea trei sunt prezente, nu ezită să pășească mai departe.

Războinicul luminii știe că nimeni nu e prost, iar viața îi învață pe toți - chiar dacă asta cere timp.

El dă tot ce poate și așteaptă ca și ceilalți să dea tot ce pot. În plus, încearcă să le arate tuturor, cu generozitate, de ce anume este capabil fiecare.

Unii dintre tovarășii lui spun: “Există oameni ingrați.”

Războinicul luminii nu se descurajează din pricina asta. Și continuă să-l stimuleze pe aproapele, căci e un mod de a se stimula pe sine însuși.

Fiecare războinic al luminii a rămas cu o teamă de a intra în luptă.

Fiecare războinic al luminii a trădat și mințit cândva în trecut.

Fiecare războinic al luminii a pășit cândva pe un drum care nu era al lui.

Fiecare războinic al luminii a suferit cândva din pricina unor lucruri lipsite de însemnătate.

Fiecare războinic al luminii a crezut cândva că nu este războinic al luminii.

Fiecare războinic al luminii a eșuat cândva în datoriile sale spirituale.

Fiecare războinic al luminii a zis cândva da când ar fi vrut să zică nu.

Fiecare războinic al luminii a lovit-o cândva pe o ființă iubită.

Tocmai de aceea este războinic al luminii, pentru că a trecut prin toate acestea și nu și-a pierdut niciodată speranța de a fi mai bun decât era.

Războinicul luminii ascultă totdeauna cuvintele unor predicatori din trecut, precum cele ale lui T.H.Huxley:

“Consecințele acțiunilor noastre sunt sperietoare pentru lași și raze de lumină pentru înțelepți.

Tabla de șah este lumea. Piese sunt gesturile vieții noastre cotidiene; regulile sunt așa-numitele legi ale naturii. Nu-l putem zări pe Jucătorul aflat de partea cealaltă a tablei, știm însă că El este drept, cinstit și răbdător.”

De războinic depinde să accepte provocarea. El știe că Dumnezeu nu trece cu vederea nici o greșeală a acelor pe care-i iubește și nu îngăduie ca favoriții săi să se prefacă a ignora regulile jocului.

Un războinic al luminii nu-și amână deciziile.

El reflectează destul înainte de-a acționa; își apreciază antrenamentul, responsabilitatea și datoria sa ca maestru. Încearcă să-și păstreze seninătatea și analizează fiecare pas ca și cum fiecare ar fi cel mai important.

Dar în clipa când ia o decizie, războinicul trece la fapte: nu mai are dubii în privința alegerii și nici nu-și modifică parcursul dacă împrejurările se arată a fi diferite decât cele pe care și le imaginase.

Dacă decizia i-a fost corectă, va ieși învingător în luptă - chiar dacă ea va dura mai mult decât prevăzuse. Dacă decizia i-a fost greșită, va fi învins și va trebui să reia totul de la început - cu mai multă înțelepciune.

Un războinic al luminii, când începe, merge însă până la capăt.

Un războinic al luminii știe că învățătorii săi cei mai buni sunt oamenii cu care împarte câmpul de luptă.

E periculos a cere un sfat. Încă și mai riscant este a da un sfat. Când are nevoie de ajutor, el încearcă să vadă cum își rezolvă - sau nu-și rezolvă - problemele prietenii săi.

Dacă e în căutare de inspirație, citește pe buzele vecinului cuvintele pe care îngerul său de pază vrea să i le spună.

Când este obosit sau singur, nu visează la femei sau bărbați din depărtare; se adresează celui de alături și-i împărtășește durerea sau nevoia de afecțiune - cu plăcere și fără nici un sentiment de vinovăție.

Un războinic știe că și steaua cea mai depărtată din Univers se manifestă în lucrurile din preajma lui.

Un războinic al luminii își împarte lumea cu persoanele pe care le iubește.

Încearcă să le încurajeze ca să facă ce le este pe plac, dar nu îndrăznesc; în asemenea momente, Adversarul își face apariția cu două table de lemn în mână.

Pe una din table stă scris: “Gândește-te mai mult la tine. Păstrează-ți binecuvântările pentru tine însuși, altminteri vei sfârși prin a pierde totul.”

Pe cealaltă tablă stă scris: “Cine ești tu ca să-i ajuți pe ceilalți? Oare nu-ți poți vedea propriile tale defecte?”

Un războinic știe că are defecte. Știe însă și că nu poate crește singur, îndepărtându-se de tovarășii săi.

Atunci, el aruncă cele două table pe jos, chiar dacă e încredințat că în ele se află și un grăunte de adevăr. Ele se vor preface în pulbere și războinicul va continua să-l încurajeze pe cel de alături.

Înțeleptul Lao Zi spune despre călătoria războinicului luminii:

“Drumul presupune respectul pentru tot ceea ce este mic și subtil. Învăță să cunoști totdeauna momentul potrivit pentru a lua hotărârile necesare.

Chiar dacă ai tras de multe ori cu arcul, continuă să fii atent la felul cum pui săgeata și întinzi coarda.

Când începătorul e conștient de nevoile sale, sfârșește prin a fi mai inteligent decât înțeleptul neatent.

Acumularea iubirii înseamnă noroc, acumularea urii înseamnă calamitate. Cine nu recunoaște problemele, lasă până la urmă ușa deschisă și pătrund tragediile.

Lupta nu are nimic de-a face cu încăierarea.”

Războinicul luminii meditează.

Se aşază într-un loc liniştit din cort şi se lasă-n voia luminii divine. Făcând aceasta, se străduieşte să nu se gândească la nimic; se dezleagă de căutarea plăcerilor, de provocări şi de revelaţii - şi-şi lasă darurile şi puterile să se manifeste.

Chiar dacă nu le percepe numaidecât, aceste daruri şi puteri îi pun stăpânire pe viaţă şi-i vor influenţa existenţa cotidiană.

În vreme ce meditează, războinicul nu este el însuşi, ci o scânteie din Sufletul Lumii. Tocmai asemenea momente îi îngăduie să-şi înţeleagă responsabilitatea şi să acţioneze în conformitate cu ea.

Un războinic al luminii ştie că - în tăcerea inimii sale - există o ordine care-l orientează.

“Când îmi încordez arcul”, îi spune Herrigel maestrului său Zen, “vine o clipă când simt că, dacă nu trag imediat, îmi voi pierde răsuflarea.”

“Atâta timp cât vei încerca să provoci clipa când trebuie să dai drumul săgeții, nu vei ajunge să înveți arta arcașilor”, spune maestrul. “Ceea ce tulbură uneori precizia tirului este voința prea activă a arcașului.”

Un războinic al luminii gândește uneori: “Ceea ce nu voi face nu va fi făcut.”

Nu este bine: el trebuie să acționeze, dar trebuie în egală măsură să lase ca Universul să acționeze și el la momentul potrivit.

Un războinic, când suferă o nedreptate, încearcă de obicei să rămână singur - ca să nu-și arate celorlalți durerea.

E un comportament și bun, și rău.

Una este a-ți lăsa inima să-și vindece încetul cu încetul propriile răni. Alta este a rămâne într-o meditație profundă toată ziua, cu riscul de a părea slab.

Înăuntrul fiecăruia dintre noi există un înger și un diavol, iar glasurile lor sunt foarte asemănătoare. Confruntat cu o dificultate, diavolul alimentează această conversație solitară, încercând să ne arate cât de vulnerabili suntem. Îngerul ne face să reflectăm asupra atitudinilor noastre și uneori are nevoie de gura altcuiva pentru a se manifesta.

Un războinic ține cumpăna între singurătate și dependență.

Un războinic al luminii are nevoie de dragoste.

Afecțiunea și tandrețea fac parte din natura lui - în egală măsură cu mâncatul și băutul și voluptatea Luptei celei Bune. Când războinicul nu se simte fericit în fața apusului de soare, ceva nu merge.

Într-o atare clipă, își întrerupe lupta și caută o tovarășie, ca să poată asista împreună la înserare.

Dacă îi este greu să și-o găsească, se întreabă: "Mi-a fost frică să mă apropiu de cineva? Mi s-a oferit afecțiunea și n-am observat?"

Un războinic al luminii folosește singurătatea, dar nu e folosit de ea.

Războinicul luminii știe că e imposibil să trăiască într-o stare de totală relaxare.

A învățat de la arcaș că, pentru a-și trimite săgeata la distanță, trebuie să țină arcul bine încordat. A învățat de la stele că doar explozia lor interioară le îngăduie să strălucească. Războinicul observă că, în clipa când are de trecut un obstacol, calul își încordează toți mușchii.

El nu confundă însă niciodată tensiunea cu nervozitatea.

Războinicul luminii izbutește totdeauna să echilibreze Rigoarea și Mila.

Ca să-și împlinească visul, are nevoie de o voință fermă - și de o imensă capacitate de supunere; deși are un obiectiv, nu totdeauna drumul pentru atingerea lui e cel pe care și-l imaginase.

De aceea, războinicul face uz de disciplină și compasiune. Dumnezeu nu-și părăsește niciodată fiii - dar intențiile Lui sunt insondabile și El construiește drumul cu primii noștri pași.

Folosindu-se de disciplină și de supunere, războinicul își hrănește entuziasmul. Rutina nu poate niciodată guverna mișcări importante.

Războinicul luminii se comportă ca apa și curge printre obstacolele pe care le întâlnește.

În unele momente, a rezista înseamnă a fi distrus; prin urmare, el se adaptează împrejurărilor. Acceptă, fără a se plânge, ca pietrele de pe drum să-i poticnească înaintarea prin munți.

Tocmai în asta constă forța apei: ea nu poate fi niciodată spartă cu un ciocan sau rănită cu un cuțit. Și cea mai puternică spadă de pe lume e incapabilă să lase o cicatrice pe suprafața ei.

Apa unui râu se adaptează drumului posibil, fără a-și da uitării obiectivul: marea. Fragilă la izvor, ea își adaugă treptat forța celorlalte râuri pe care le întâlnește.

Pentru războinicul luminii nu există nimic abstract.

Totul este concret și totul îi spune ceva. El nu șade în confortul cortului său, observând ceea ce se petrece în lume; acceptă fiecare provocare ca pe o oportunitate ivită pentru a se transforma pe sine însuși.

Unii dintre tovarășii săi își duc viața criticându-și lipsa alegerii sau comentând deciziile celorlalți. Războinicul însă își transformă gândirea în acțiune.

Uneori își greșește obiectivul și plătește - prețul greșelii. Alteori se abate din drum și pierde multă vreme ca să revină la destinația inițială.

Dar un războinic nu pierde din vedere amănuntele.

Un războinic al luminii are calitățile unei stânci.

Când se află pe un teren plat - totul în juru-i și-a găsit armonia - el se menține stabil. Oamenii își pot construi casele pe ceea ce a fost creat, căci furtuna nu va fi distrugătoare.

Când însă e așezat pe un teren în pantă - și lucrurile din jurul său nu vădesc echilibru sau respect -, el își revelează forța; se rostogolește în direcția dușmanului care amenință pacea. În aceste clipe, războinicul e devastator și nimeni nu-l poate opri.

Un războinic al luminii se gândește la război și la pace în același timp și știe să acționeze în acord cu circumstanțele.

Un războinic al luminii care e prea încrezător în inteligența sa sfârșește prin a subestima puterea adversarului.

Este imperios necesar a nu uita: sunt momente în care forța e mai eficientă decât strategia.

O luptă cu un taur durează cincisprezece minute; taurul învață repede că e înșelat - și următoarea sa mișcare este să îl ia în coarne pe toreador. Când se întâmplă așa ceva, nu mai există strălucire, argumente, inteligență sau farmec care să poată evita tragedia.

De aceea, războinicul luminii nu subestimează niciodată forța brută. Când ea este prea violentă, el se retrage de pe câmpul de bătălie - până când inamicul își cheltuiește energia.

Războinicul luminii știe să recunoască un inamic mai puternic decât el.

Dacă s-ar hotărâ să-l înfrunte, va fi numai decât distrus. Dacă i-ar accepta provocările, ar cădea în cursă. Astfel încât se folosește de diplomație ca să depășească situația dificilă în care se află. Dacă inamicul acționează ca un copilaș, procedează și el aiudoma. Dacă el îl provoacă la luptă, se preface a nu înțelege.

Prietenii zic: "E laș."

Dar războinicul nu dă atenție comentariului; știe că toată furia și curajul unei păsări sunt inutile în fața pisicii.

În asemenea situații, războinicul luminii are răbdare; inamicul va pleca în scurt timp ca să-i provoace pe alții.

Un războinic al luminii nu privește cu indiferență nedreptatea.

Știe că totul e una și că fiecare acțiune individuală îi afectează pe toți oamenii de pe planetă. De aceea, când se confruntă cu suferința celuilalt, își folosește spada ca să repună lucrurile în ordine.

Deși luptă însă împotriva asupririi, nu încearcă nicidecum să-l judece pe asupritor. Fiecare va răspunde pentru faptele sale în fața lui Dumnezeu și - o dată ce și-a îndeplinit misiunea - războinicul nu face nici un fel de comentariu.

Un războinic al luminii se află pe lume ca să-și ajute frații, nu ca să-l condamne pe aproapele său.

Un războinic al luminii nu se lasă niciodată intimidat.

Fuga poate fi o excelentă artă a apărării, dar nu poate fi folosită când frica este excesivă. În dubiu, războinicul preferă să facă față înfrângerii și apoi să-și vindece rănile - deoarece știe că, dacă fuge, îi dă agresorului o putere mai mare decât merită.

În fața unor momente dificile și dureroase, războinicul înfruntă situația dezavantajoasă cu eroism, resemnare și curaj.

Un războinic al luminii nu se grăbește niciodată.

Timpul lucrează în favoarea lui; el învață să-și stăpânească impaciența și evită gesturile necugetate.

Mergând încet, își observă fermitatea pașilor. Știe că ia parte la un moment decisiv din istoria omenirii și că trebuie să se schimbe mai întâi pe sine însuși înainte de a transforma lumea. De aceea își aduce aminte de cuvintele lui Lanza del Vasto: "O revoluție are nevoie de timp pentru a se instala."

Un războinic nu culege niciodată fructul câtă vreme e încă verde.

Un războinic al luminii are nevoie deopotrivă de răbdare și de rapiditate.

Cele două erori majore într-o strategie sunt: a acționa înainte de vreme sau a lăsa să-ți scape momentul oportun; pentru a le evita, războinicul tratează fiecare situație ca și cum ar fi unică și nu aplică formule, rețete sau opinii ale altora.

Califul Moauyat îl întreabă pe Omar Ben Al-Aas care era secretul marii sale abilități politice:

“Niciodată nu m-am implicat în ceva fără a fi studiat în prealabil o posibilitate de retragere; pe de altă parte, niciodată nu am intrat cu gândul să ies numaidecât în fugă”, a fost răspunsul.

Un războinic al luminii se simte adesea descurajat.

El crede că nimic nu-i mai poate stârni emoția dorită. Multe seri și nopți este silit să rămână pe o poziție cucerită, fără ca nici un nou eveniment să-i poată aduce înapoi entuziasmul.

Prietenii săi comentează: “Poate că lupta lui s-a terminat.”

Războinicul simte durere și confuzie auzind asemenea comentarii fiindcă știe că nu a ajuns acolo unde voia. E însă încăpățânat și nu renunță la ceea ce hotărâse să facă.

Și când se așteaptă mai puțin, i se deschide o nouă poartă.

Un războinic al luminii își păstrează mereu inima neîntinată de sentimentul urii.

Când pornește la luptă, își amintește de ceea ce a spus Cristos: “Iubiți-i pe dușmanii voștri.” Și se supune.

Știe însă că actul iertării nu te obligă să accepți orice; un războinic nu poate pleca fruntea - altminteri ar pierde din vedere orizontul propriilor sale vise.

Acceptă că adversarii săi se află acolo ca să-i pună la încercare bravura, stăruința, capacitatea de-a lua hotărâri. Ei sunt cei care-l obligă să lupte pentru visele sale.

Însăși experiența luptei îl întărește pe războinicul luminii.

Războinicul își amintește de trecut.

Cunoaște Căutarea Spirituală a omului, știe că datorită ei s-au scris unele dintre cele mai frumoase pagini ale istoriei.

Ca și unele dintre cele mai negre capitole ale acesteia: masacre, sacrificii, obscurantism. A fost utilizată în scopuri personale și și-a văzut ideile servind drept scut unor intenții teribile.

Războinicul a auzit comentarii de felul acesta: “De unde să știu că drumul acesta e corect?” Și a văzut multă lume abandonând căutarea din cauză că n-au putut da un răspuns la această întrebare.

Războinicul nu are dubii; el urmează o formulă infailibilă.

“După fructe veți cunoaște pomul” a zis Isus. Războinicul urmează această regulă și nu greșește niciodată.

Războinicul luminii cunoaște importanța intuiției.

În toiul bătăliei nu are timp să cugete la loviturile inamicului - atunci își folosește instinctul și-l ascultă pe îngerul său.

Pe timp de pace, descifrează semnele pe care i le trimite Dumnezeu.

Oamenii zic: "Este nebun."

Sau: "Trăiește într-o lume de fantezie."

Sau chiar: "Cum de se poate încrede în lucruri lipsite de logică?"

Dar războinicul știe că intuiția este alfabetul lui Dumnezeu și continuă să asculte vântul și să stea de vorbă cu stelele.

Războinicul luminii se așază împreună cu tovarășii săi în jurul unui foc.

Vorbesc despre cuceririle sale - și străinii care se alătură grupului sunt bine veniți, pentru că toți sunt mândri de viața lui și de Lupta lui cea Bună. Războinicul vorbește cu entuziasm despre drum, povestește cum i-a rezistat unei anume provocări, ce soluție a găsit într-un moment dificil. Când povestește istorii, își înveșmântă cuvintele în pasiune și romantism.

Uneori își îngăduie să exagereze un pic. Își aduce aminte că și înaintașii săi au exagerat din când în când.

Tocmai de-aceea face la fel. Dar fără a confunda niciodată mândria cu vanitatea și fără a crede în propriile exagerări.

“Da”, aude războinicul pe cineva zicând. “Eu trebuie să înțeleg totul înainte de-a lua o hotărâre. Vreau să am libertatea de a mă răzgândi.”

Războinicul privește cu neîncredere o asemenea frază. Și el poate avea aceeași libertate, dar asta nu-l împiedică să accepte un compromis, chiar dacă nu înțelege exact de ce a făcut-o.

Un războinic al luminii ia hotărâri. Sufletul lui este liber ca norii de pe cer, dar el este angajat în visul său. Pe drumul liber ales, el trebuie să se trezească la ore care nu-i convin, să vorbească cu oameni care nu-l sporesc deloc, să facă unele sacrificii.

Prietenii spun: “Nu ești liber.”

Războinicul e liber. Știe însă că în cuptorul deschis nu se coace pâinea.

În orice activitate se impune să știm ce avem de așteptat, prin ce mijloace ne atingem obiectivul și capacitatea de care dispunem pentru sarcina propusă.

“Se poate spune că a renunțat la fructe numai cineva care, astfel echipat, nu simte nici un fel de dorință pentru rezultatele cuceririi și rămâne absorbit de luptă.

Poți renunța la fruct, dar această renunțare nu înseamnă renunțare la rezultat.”

Războinicul luminii ascultă cu respect strategia lui Gandhi. Și nu se lasă derutat de cei care, incapabili să ajungă la vreun rezultat, trăiesc predicând renunțarea.

Războinicul luminii dă atenție lucrurilor mărunte, din cauză că ele pot produce multe încurcături.

Un spin, oricât ar fi de mic, îl face pe călător să-și oprească pasul. O celulă mică și invizibilă poate distruge un organism sănătos. Amintirea unei clipe de frică din trecut poate face ca lașitatea să apară în fiecare dimineață. O fracțiune de secundă deschide garda pentru lovitura fatală a dușmanului.

Războinicul este atent la lucrurile mărunte. Uneori este aspru cu sine însuși, dar preferă să acționeze astfel.

“Diavolul stă în amănunte”, zice un vechi proverb al Tradiției.

Războinicul luminii nu are întotdeauna credință.

Sunt momente când nu crede în absolut nimic. Și-și întreabă inima: “Merită oare atâta osteneală?”

Inima rămâne însă tăcută. Și războinicul trebuie să hotărască de unul singur.

Atunci caută un exemplu. Și-și amintește că Isus a trecut prin ceva asemănător spre a-și putea trăi condiția umană în toată plenitudinea ei.

“Îndepărtează de la mine paharul acesta”, a zis Isus. Și el și-a pierdut avântul și curajul, dar nu s-a oprit.

Războinicul luminii își vede de drum fără credință. Merge mai departe, iar credința îi revine în cele din urmă.

Războinicul știe că nici un om nu este o insulă.

Nu poate lupta singur; indiferent care i-ar fi planul, depinde și de alții. Trebuie să-și discute strategia, să ceară ajutor și - în clipele de odihnă - să aibă pe cineva căruia să-i spună povești de luptă în jurul unui foc.

Dar el nu le permite oamenilor să-i confunde camaraderia cu nesiguranța.

Un războinic al luminii dansează cu tovarășii săi, dar nu trece în sarcina nimănui răspunderea pentru propriii săi pași.

În pauzele luptei, războinicul se odihnește.

Adesea își petrece zilele fără să facă nimic, pentru că i-o cere inima; intuiția îi rămâne însă vigilentă. Nu comite păcatul de moarte al Trândăviei, deoarece știe unde-l poate duce: la senzația căldică a după-amiezilor duminicale, când timpul trece, pur și simplu.

Războinicul numește asta “pace de cimitir”. Își amintește un pasaj din Apocalipsă: “Știi faptele tale, că nu ești nici rece, nici fierbinte. O, de ai fi rece sau fierbinte! Astfel, fiindcă ești căldicel - nici fierbinte, nici rece - am să te vărs din gura mea.”

Un războinic se odihnește și râde. Dar e mereu atent.

Războinicul luminii știe: toată lumea se teme de toată lumea.

Această teamă se manifestă în genere sub două forme: prin agresivitate sau prin supușenie. Sunt aspecte ale aceleiași probleme.

De aceea, când se află în fața cuiva care-i inspiră teamă, războinicul își amintește: celălalt are aceleași nesiguranțe ca și el. A trecut peste obstacole similare, a trăit aceleași probleme.

El știe însă mai bine să țină piept situației. De ce? Pentru că folosește teama ca pe un motor, iar nu ca pe o frână.

Astfel, războinicul învață pe seama adversarului și acționează în același chip.

Pentru războinic nu există dragoste imposibilă.

El nu se lasă intimidat de tăcere, de indiferență sau de respingere. Știe că - în spatele măștii de gheață pe care o folosesc oamenii - există o inimă de foc.

De aceea războinicul riscă mai mult decât ceilalți. Caută neîncetat dragostea cuiva - chiar dacă asta ar însemna să audă de multe ori cuvântul nu, să se întoarcă acasă învins, să se simtă respins în trup și suflet.

Un războinic nu se lasă pradă fricii când caută ceea ce îi e necesar. Fără dragoste, el nu e nimica.

Războinicul luminii cunoaște liniștea care precedă lupta importantă.

Și această luptă pare a spune: “Lucrurile au stagnat. E mai bine să lăsăm la o parte lupta și să ne distrăm puțin.” Luptătorii fără experiență își leapădă armele într-un asemenea moment și se plâng de plictis.

Războinicul este atent la liniște; undeva, ceva se petrece. El știe că cutremurele devastatoare se produc fără preaviz. A mai umblat prin păduri în timpul nopții; când animalele nu fac nici un zgomot, primejdia este aproape.

Câtă vreme ceilalți stau de vorbă, războinicul își perfecționează mânguirea spadei și nu slăbește din ochi orizontul.

Războinicul luminii crede.

*Deoarece crede în minuni, minunile încep să se întâmple.
Deoarece este sigur că gândirea sa îi poate schimba viața, viața
începe să i se schimbe. Deoarece e sigur că are să găsească
dragostea, dragostea aceasta își face apariția.*

Din când în când, este decepționat. Uneori se mâhnește.

Și atunci aude comentariile: “Ce naiv e!”

*Dar războinicul știe că merită prețul. Pentru fiecare
înfrângere, are două victorii în favoarea sa.*

Toți cei care cred știu asta.

Războinicul a învățat că e mai bine să urmeze lumina.

El a trădat, a mințit, s-a abătut din drum, a făcut curte întunecimii. Și totul a fost mai departe în regulă - ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Între timp, se cascadează brusc o prăpastie; mai poți face o mie de pași în siguranță - dar încă un pas înseamnă sfârșitul a toate. Atunci războinicul se oprește înainte de a se distruge pe sine.

Când ia această hotărâre, ascultă patru comentarii: "Ai procedat întotdeauna greșit. Ești prea bătrân ca să te mai schimbi. Nu ești bun. Nu meriți."

El își înalță privirea la cer. Și un glas îi spune: "Dragul meu, toată lumea a făcut greșeli. Tu ești iertat, dar nu-ți pot impune iertarea. Hotărăște-te."

Adevăratul războinic acceptă iertarea.

Războinicul luminii se străduiește mereu să se îmbunătățească.

Fiecare lovitură de spadă dată de el poartă într-însa veacuri de înțelepciune și meditație. Fiecare lovitură trebuie să aibă forța și abilitatea tuturor războinicilor din trecut, care și azi continuă să binecuvânteze lupta. Fiecare mișcare din luptă onorează mișcările pe care generațiile anterioare au încercat să le transmită prin Tradiție.

Războinicul își dezvoltă frumusețea loviturilor.

Un războinic al luminii e vrednic de încredere.

Comite unele greșeli, uneori se crede mai important decât este în realitate. Nu minte însă.

Când se adună în jurul focului, stă de vorbă cu tovarășii și tovarășele sale. Știe că vorbele lui rămân păstrate în memoria Universului, ca un certificat al gândirii sale.

Și războinicul reflectează: “De ce vorbesc atâta, dacă de multe ori nu sunt în stare să fac tot ce spun?”

Inima îi răspunde: “Când îți aperi în public ideile, trebuie să te străduiești a trăi în acord cu ele.”

Și tocmai deoarece crede că este ceea ce spune, războinicul sfârșește prin a se transforma în ceea ce a spus.

*Războinicul știe că lupta, din când în când, se întrerupe.
Nu e de nici un folos să o prelungească forțat; trebuie să
aibă răbdare ca forțele să se ciocnească din nou. În tăcerea
câmpului deătălie, își ascultă băătăile inimii.*

Observă că e încordată. Că îi este frică.

*Războinicul își face bilanțul vieții; vede că spada îi e
ascuțită, inima mulțumită și credința încă îi învăpăiază sufletul.
Știe că menținerea în formă este la fel de importantă ca
acțiunea.*

*Totdeauna ceva nu este în regulă. Și războinicul profită de
clipele când timpul stă în loc pentru a se echipa mai bine.*

Un războinic știe că mâna care-i ține spada și-o dispută un înger și un diavol.

Diavolul spune: “Ai să-ți pierzi puterile. N-ai să cunoști clipa precisă. Ți e frică.” Îngerul spune: “Ai să-ți pierzi puterile. N-ai să cunoști clipa precisă. Ți e frică.”

Războinicul rămâne surprins. Amândoi au spus același lucru.

Apoi diavolul continuă: “Lasă-mă să te ajut.” Și îngerul zice: “Am să te ajut.”

La ceasul acesta, războinicul percepe deosebirea. Cuvintele sunt aceleași, dar aliații sunt diferiți.

Atunci alege mâna îngerului său.

Ori de câte ori își trage spada, războinicul o și folosește.

Poate fi de folos ca să deschidă un drum, ca să ajute pe cineva sau ca să îndepărteze o primejdie - dar o spadă este capricioasă și nu-I place să-și vadă lama expusă fără motiv.

De aceea, războinicul nu amenință niciodată. El poate să atace, să se apere sau să fugă; oricare dintre comportamentele acestea face parte din luptă. Ceea ce nu poate face parte din luptă este să irosești puterea unei lovituri despre ea.

Un războinic al luminii este mereu atent la mișcările spadei sale. Nu poate însă uita că și spada este atentă la mișcările lui.

Ea n-a fost făcută spre a fi folosită cu gura.

Uneori răul îl urmărește pe războinicul luminii; atunci, cu calm, el îl pofteste în cortul său.

Îl întreabă pe rău: “Vrei să mă rănești sau vrei să mă folosești ca să-I rănești pe alții?”

Răul se preface că nu aude. Spune că știe întunericul din sufletul războinicului. Atinge răni nevindecate și îndeamnă la răzbunare. Își amintește că știe unele capcane și veninuri subtile care l-ar ajuta să-și distrugă dușmanii.

Războinicul luminii ascultă. Dacă răul șovăie, el îl îndeamnă să reia conversația și-i cere amănunte despre toate proiectele sale.

După ce ascultă totul, se ridică și pleacă. Răul a vorbit atât de mult, este atât de obosit și atât de epuizat, încât nu va izbuti să se mai țină după el.

Războinicul luminii - fără voie - face un pas greșit și se prăbușește în abis.

Nălucile îl sperie, singurătatea îl chinuie. Întrucât se angajase în Lupta ce Bună, nu credea că I se putea întâmpla una ca asta; dar i s-a întâmplat. Învăluit în întuneric, intră în contact cu maestrul său.

“Maestre, am căzut în abis”, spune el. “Apele sunt adânci și negre.”

“Adu-ți aminte de un lucru”, răspunde maestrul. “Te îneci nu pentru că ai căzut în apă, ci pentru că rămâi sub apă.”

Și războinicul își folosește întreaga forță ca să iasă din situația în care se află.

Războinicul luminii se comportă ca un copil.

Oamenii sunt șocați; au uitat că un copil trebuie să se distreze, să se joace, să fie un pic ireverențios, să pună întrebări incomode și imature, să spună prostii în care nici el nu crede.

Și întreabă îngroziți: “Asta e un drum spiritual? Nu s-a maturizat deloc !”

Războinicul e mândru de un asemenea comentariu. Și se menține în contact cu Dumnezeu prin intermediul inocenței și veseliei sale, fără a-și pierde din vedere misiunea.

Rădăcina latină a cuvântului “responsabilitate” își dezvăluie semnificația: capacitate de a răspunde, de a reacționa.

Un războinic responsabil înseamnă că a fost capabil să observe și să se antreneze. A fost inclusiv capabil de a fi “iresponsabil”, uneori s-a lăsat dus de situație și nu a răspuns, nu a reacționat.

Dar își învață lecțiile; a adoptat o atitudine, a ascultat un sfat, a avut umilința de a accepta să fie ajutat.

Războinic responsabil nu este cel care-și ia pe umeri greutatea lumii; este cel care a învățat să lupte cu provocările clipei.

Un războinic al luminii nu-și poate alege niciodată câmpul de bătălie.

Uneori e luat prin surprindere în toiul unor lupte pe care nu și le dorea; dar n-are rost să fugă, fiindcă aceste lupte îl vor urma.

Atunci, într-un moment în care conflictul devine aproape inevitabil, războinicul stă de vorbă cu adversarul său. Fără să arate frică sau lașitate, încearcă să afle de ce vrea celălalt să lupte; ce anume l-a făcut să-și părăsească satul și să-l caute ca să se dueleze cu el. Fără a-și trage spada din teacă, războinicul îl convinge că acea luptă nu este a lui.

Un războinic al luminii ascultă ce are de spus adversarul. Luptă doar dacă e neapărat necesar.

Războinicul luminii rămâne înfricoșat în fața unor decizii importante.

“E prea greu pentru tine”, îi spune un prieten. “Înainte, fii curajos”, îi spune altul. Și îndoielile sporesc.

După câteva zile de neliniște, se retrage în colțul cortului său, unde obișnuiește să șadă pentru a medita și a se ruga. Se vede pe sine însuși în viitor. Îi vede pe oamenii care ar avea de câștigat sau de pierdut de pe urma atitudinii sale. Nu vrea să provoace suferințe inutile, dar nici să-și abandoneze drumul.

Războinicul așteaptă apoi ca să i se manifeste decizia.

Dacă va trebui să spună da, o va spune plin de curaj. Dacă va trebui să spună nu, o va spune fără lașitate.

Un războinic al luminii își asumă integral Legenda Personală. Tovarășii lui comentează: “Credința lui e admirabilă.”

Războinicul se simte mândru câteva clipe, dar apoi i se face rușine de cele auzite, pentru că nu are credința care i se atribuie.

În acest moment îngerul îi șoptește: “Tu ești doar o unealtă a luminii. Nu ai de ce să te lauzi, nici să te învinovățești; ai doar motive de bucurie.”

Și războinicul luminii, conștient că este o unealtă, se simte mai liniștit și mai sigur.

“Hitler a pierdut poate războiul pe câmpul de luptă, dar până la urmă a câștigat ceva”, spune Marek Halter. “Pentru că omul din secolul al XX-lea a creat lagărul de concentrare, și a reînviat tortura, și i-a învățat pe semenii săi că e posibil să închizi ochii la nenorocirile celorlalți.”

Pesemne are dreptate: există copii abandonați, civili masacrați, nevinovați în închisori, bețivi în șanțuri, nebuni la putere.

Dar poate că nu are câtuși de puțin dreptate: există războinicii luminii.

Și războinicii luminii nu acceptă niciodată ceea ce este inacceptabil.

Războinicii luminii nu uită niciodată vechiul dicton: iedul de soi nu behăie.

Nedreptățile se întâmplă. Toți se găsesc în situații nemeritate - în general când nu se pot apăra. Deseori la ușa războinicului bate înfrângerea.

La asemenea ceasuri, el rămâne tăcut. Nu-și risipește energia în vorbe, pentru că ele nu pot face nimic; este mai bine să-ți folosești forțele ca să rezisti, să ai răbdare și să fii conștient că Cineva vede. Cineva care a văzut suferința nedreaptă și nu o acceptă.

Acest Cineva îi dă lucrul de care are cea mai mare nevoie: timpul. Mai devreme sau mai târziu, totul va lucra din nou în favoarea lui.

Un războinic al luminii este înțelept; nu-și comentează înfrângerile.

O spadă poate dura puțin. Războinicul luminii trebuie să dureze însă mult.

De aceea nu se lasă amăgit de propria-i capacitate și evită de a fi luat prin surprindere. El dă fiecărui lucru valoarea pe care acesta merită s-o aibă.

Deseori, când e confruntat cu probleme grave, diavolul îi suflă în ureche: “Nu te preocupa de-așa ceva, pentru că nu e ceva serios.”

Alteori, în fața unor lucruri banale, diavolul îi spune: “Trebuie să-ți consacri energia ca să rezolvi situația asta.”

Războinicul nu ascultă ceea ce-i spune diavolul: stăpânul spadei sale este el însuși.

Un războinic al luminii este totdeauna vigilant.

Nu cere nimănui permisiunea de a-și trage spada; o ia pur și simplu în mâini. Nu-și pierde vremea nici ca să-și explice gesturile. Fidel față de deciziile lui Dumnezeu, el răspunde pentru ceea ce face.

Se uită într-o parte și-n alta și-și identifică prietenii. Privește în urmă și-și identifică adversarii. Este implacabil cu trădarea, dar nu se răzbună; își îndepărtează din viață doar dușmanii, fără a lupta cu ei mai mult decât e nevoie.

Un războinic nu încearcă să pară; el este.

Un războinic nu se-adună cu cine vrea să-i facă rău. Nu e văzut nici în tovărășia celor care doresc să-l “consoleze”.

Îi evită pe cei care-i stau alături numai în caz de înfrângere: acești falși prieteni vor să arate că slăbiciunea rentează. Aduc mereu vești rele. Mereu încearcă să distrugă încrederea războinicului - sub pretextul “solidarității”.

Când îl văd rănit, izbucnesc în lacrimi, dar, în adâncul inimii, sunt mulțumiți că războinicul a pierdut o bătălie. Nu pricep că asta face parte din luptă.

Adevărații tovarăși ai unui războinic sunt alături de el în fiecare clipă, la ceaurile dificile și la ceaurile ușoare.

*La începutul luptei sale, războinicul a afirmat: “Am vise.”
După câțiva ani, își dă seama că e posibil să ajungă unde
voia; știe că va fi recompensat.*

*Atunci se întristează. Cunoaște nefericirea celorlalți,
singurătatea, frustrările care însoțesc cea mai mare parte a
omenirii, și vede că ceea ce e pe punctul de a primi nu merită
osteneala.*

*Îngerul îi șoptește: “Renunță la tot.” Războinicul
îngenunchează și-i oferă Domnului cuceririle sale.*

*Renunțarea îl obligă pe războinic să nu mai pună întrebări
prostești și îl ajută să-și învingă sentimentul de vinovăție.*

Războinicul luminii își ține spada în mâini.

El însuși hotărăște ce anume va face și ce anume nu va face în nici un caz.

Sunt clipe în care viața îl duce spre o criză: e silit să se despartă de lucrurile pe care le-a iubit întotdeauna; atunci războinicul reflectează. Caută să vadă dacă îndeplinește voința lui Dumnezeu sau dacă acționează din egoism. În caz că despărțirea face parte din drum, o acceptă fără a se plânge.

Dacă însă acea despărțire a fost provocată de perversitatea altcuiva, e implacabil în ripostă.

Războinicul stăpânește deopotrivă lovitura și iertarea. Știe să le folosească pe amândouă cu aceeași pricepere.

Războinicul luminii nu cade în cursa cuvântului “libertate”.

Când e asuprit poporul lui, libertatea e un concept clar. În acele ceasuri, folosindu-se de spadă și scut, luptă până ce-și pierde suflarea sau viața. În fața asupririi, libertatea e simplu de înțeles: este opusul sclaviei.

Uneori însă războinicul îi aude pe cei mai vârstnici: “Când voi înceta să muncesc, voi fi liber.” Apoi, după un an, cei mai vârstnici se plâng: “Viața e doar plictiseală și rutină.” În cazul acesta, libertatea e greu de înțeles; ea înseamnă lipsă de sens.

Un războinic al luminii este mereu angajat. E sclavul visului său și liber în pășire.

Un războinic al luminii nu repetă într-una aceeași luptă - îndeosebi când nu au loc nici înaintări, nici retrageri.

Dacă lupta nu avansează, el înțelege că trebuie să șadă cu dușmanul și să discute despre un armistițiu; amândoi au practicat arta spadei, iar acum trebuie să se înțeleagă.

Este o atitudine demnă, nu una lașă. E un echilibru de forțe și o schimbare de strategie.

O dată schițate planurile de pace, războinicii se întorc la casele lor. Nu au nevoie să dovedească nimic nimănui; au dus Lupta cea Bună și și-au păstrat credința. Fiecare a cedat puțin, învățând arta negocierii.

Prietenii războinicului luminii îl întreabă de unde-i vine energia. El spune: "De la dușmanul ascuns."

Prietenii întreabă cine e acesta.

Războinicul răspunde: "Cineva pe care nu-l putem răni."

Poate fi un băiețel care l-a bătut într-o încăierare din copilărie, prietena care l-a părăsit când avea unsprezece ani, profesorul care l-a făcut cândva măgar. Când este obosit, războinicul își aduce aminte că acest dușman încă nu i-a văzut curajul.

Nu se gândește la răzbunare, pentru că dușmanul ascuns nu mai face parte din sitoria lui. Se gândește doar să-și amelioreze abilitatea, pentru ca faptele lui să străbată lumea și să ajungă la urechile celui care l-a lovit în trecut.

Durerea de ieri reprezintă forța războinicului luminii.

Un războinic al luminii are totdeauna o a doua șansă în viață.

Ca toți ceilalți bărbați și femei, el nu s-a născut cu știința de a-și mânui spada; a greșit de multe ori înainte de a-și descoperi Legenda Personală.

Nici un războinic nu se poate așeza în preajma focului, spunându-le celorlalți: "Am acționat mereu bine." Cine afirmă

așa ceva minte și n-a învățat încă să se cunoască. Adevăratul războinic al luminii a comis și nedreptăți în trecut.

De-a lungul călătoriei, observă însă că persoanele cu care s-a purtat incorect îi ies din nou în cale.

E șansa lui de a îndrepta răul pe care l-a pricinuit. Și-o folosește totdeauna, fără șovăire.

Un războinic e inocent ca porumbițele și prudent ca șerpii.

Când se adună cu alții ca să stea de vorbă, nu judecă purtarea celorlalți; știe că întunecimea folosește o plasă invizibilă ca să-și răspândească răul. Această plasă prinde orice informație ce plutește prin aer și o transformă în intriga și în invidia care parazitează sufletul omenesc.

Astfel, tot ce se spune despre cineva ajunge până la urmă la urechile dușmanilor acestei persoane, cu un spor tenebros de venin și răutate.

De aceea, când războinicul vorbește despre comportările fratelui său, își imaginează că el este de față, auzindu-l ce spune.

Breviarul Cavaleriei Medievale spune astfel:

“Energia spirituală a Drumului folosește dreptatea și răbdarea ca să-ți pregătească spiritul.

Acesta este Drumul Cavalerului: un drum ușor este în același timp greu, din cauză că te obligă să renunți la lucrurile inutile și la prietenii întâmplătoare. De aceea, la început, mulți ezită să-l urmeze.

Iată prima învățătură a Cavaleriei: ai să ștergi tot ce scriseși până atunci în cartea vieții tale: agitația, nesiguranța, minciuna. Și ai să scrii, în locul tuturor acestora, cuvântul curaj. Începându-ți călătoria cu acest cuvânt și continuând cu credința în Dumnezeu, vei ajunge unde urmărești.”

Când se apropie momentul luptei, războinicul luminii este pregătit pentru toate eventualitățile.

Analizează fiecare strategie și întreabă: “Ce aș face dacă ar fi să lupt cu mine însumi?” În felul acesta își descoperă punctele slabe.

În clipa aceasta, adversarul se apropie, avansându-i un sac plin de promisiuni, tratate, negocieri. Are propuneri ispititoare și alternative lesnicioase.

Războinicul analizează fiecare propunere în parte; caută și un acord, dar fără a-și pierde demnitatea. Dacă va evita lupta, nu o va face pentru că a fost sedus, ci pentru că a văzut că era cea mai bună strategie.

Un războinic al luminii nu acceptă daruri de la dușmanul său.

Repet acum:

Războinicii luminii se recunosc după privire. Sunt în lume, fac parte din lume și în lume au fost trimiși fără desagi și fără sandale. De multe ori sunt lași. Nu totdeauna acționează corect.

Războinicii luminii suferă din pricina unor fleacuri, sunt preocupați de lucruri meschine, se consideră incapabili să crească. Războinicii luminii se cred din când în când nevrednici de orice binecuvântare sau minune.

Războinicii luminii se întreabă adesea ce fac ei aici. De multe ori cred că viețile lor n-au nici un sens.

Tocmai de aceea sunt războinici ai luminii. Pentru că greșesc. Pentru că nu încetează să caute un sens. Și până la urmă îl vor găsi.

Războinicul luminii se trezește acum din somn.

Se gândește: “Nu știu ce să fac cu lumina aceasta, care mă face să cresc.” Lumina însă nu dispare.

Războinicul gândește: “Vor fi necesare schimbări pe care n-am voința să le fac.”

Lumina continuă - pentru că voința este un cuvânt plin de capcane.

Atunci ochii și inima războinicului încep să se deprindă cu lumina. Ea nu-l mai sperie și el ajunge să-și accepte Legenda, chiar dacă asta înseamnă să-și asume riscuri.

Războinicul a dormit vreme îndelungată. E firesc să se trezească în scurt timp.

Luptătorul experimentat acceptă insultele; își cunoaște forța pumnului, abilitatea loviturilor. Pe oponentul nepregătit din fața lui îl privește în străfundul ochilor și iese învingător fără a trebui să pornească lupta în plan fizic.

Pe măsură ce războinicul învață de la maestrul său spiritual, lumina credinței strălucește și în ochii săi nu e nevoie

să dovedească nimic nimănui. Nu contează argumentele agresive ale adversarului, care zice că Dumnezeu e o superstiție, că minunile sunt scamatorii, că credința în îngeri înseamnă fugă de realitate.

La fel ca luptătorul, războinicul luminii își cunoaște forța uriașă; nu luptă niciodată cu cine nu merită onoarea luptei.

Războinicul luminii trebuie să țină minte întotdeauna cele cinci reguli ale luptei, așternute în scris de către Zhuang Zi acum trei mii de ani:

Credința: înainte de a intra într-o luptă, trebuie să crezi în cauza luptei.

Tovarășul: alege-ți aliații și învață să lupți împreună cu alții, pentru că nimeni nu câștigă un război de unul singur.

Timpul: o luptă dusă iarna e diferită de o luptă dusă vara; un bun războinic este atent la momentul just al intrării în luptă.

Spațiul: într-un defileu nu lupți la fel ca în câmp deschis. Ia seama la ceea ce este în jurul tău și la cel mai bun mod de a te mișca.

Strategia: cel mai bun războinic e cel care-și face planul de luptă.

Războinicul rareori cunoaște rezultatul unei lupte la sfârșitul ei.

Desfășurarea luptei a generat o mare energie în jurul său și există un moment când sunt posibile atât victoria, cât și înfrângerea. Timpul va spune cine a învins și cine a pierdut;

războinicul știe însă că, din acel moment, nu mai poate face nimic: destinul luptei stă în mâinile Domnului.

În aceste clipe, războinicul luminii nu e preocupat de rezultate. Își cercetează inima și întreabă: “Am dus Lupta cea Bună?” Dacă răspunsul e pozitiv, se odihnește. Dacă răspunsul e negativ, își ia spada și reîncepe să se pregătească.

Războinicul luminii are în sine scânteia lui Dumnezeu.

Destinul său este să se afle alături de ceilalți războinici, dar uneori va trebui să practice, de unul singur, arta spadei: de aceea, când nu e împreună cu tovarășii săi, se comportă ca o stea.

Luminează acea parte din Univers care i-a fost menită și încearcă să le arate galaxii și lumi tuturor celor care privesc la cer.

Stăruința războinicului va fi răsplătită curând. În scurt timp, alți războinici se apropie și tovarășii se reunesc în constelații, cu simbolurile și misterele lor.

Uneori, războinicul luminii are impresia că trăiește două vieți în același timp.

Într-una din ele, este obligat să facă tot ce nu vrea, să lupte pentru idei în care nu crede. Există însă altă viață, pe care o descoperă în visele, lecturile, întâlnirile sale cu oameni ce gândesc asemenea lui.

Războinicul îngăduie celor două vieți ale sale să se apropie. “Există o punte care leagă ceea ce fac cu ceea ce mi-ar plăcea să fac”, gândește el. Încetul cu încetul, visele sale îi

preiau rutina și el își dă seama că ea e gata pentru ceea ce a vrut dintotdeauna.

Apoi îi e de ajuns un pic de îndrăzneală - și cele două vieți se transformă într-una singură.

Scrie încă o dată ceea ce ți-am mai spus:

Războinicul luminii are nevoie de timp pentru sine însuși. Și folosește acest timp pentru odihnă, pentru contemplație, pentru a stabili contactul cu Sufletul Lumii. Chiar și în toiul unei lupte, el izbutește să mediteze.

În unele împrejurări, războinicul șade, se relaxează și lasă ca tot ceea ce se petrece în juru-i să se petreacă mai departe. Privește lumea ca și cum ar fi doar spectator, nu încearcă nici să crească, nici să scadă - se mulțumește să se încredințeze mișcării vieții fără a opune rezistență.

Încetul cu încetul, tot ce părea complicat începe să devină simplu. Și războinicul se bucură.

Războinicul luminii este precaut cu persoanele care pretind a cunoaște drumul.

Ele sunt întotdeauna atât de încrezătoare în propria lor capacitate de decizie, încât nu percep ironia cu care destinul scrie viața fiecăruia: și totdeauna se plâng atunci când inevitabilul bate la ușă.

Războinicul luminii are vise. Visele lui îl împing înainte. El însă nu comite niciodată greșeala de a crede că drumul este ușor și poarta largă. Știe că Universul funcționează așa cum funcționează alchimia: solve et coagula, ziceau maeștrii. “Concentrează-ți și dispersează-ți energiile în conformitate cu situația.”

Sunt momente când trebuie să acționezi și momente când trebuie să aștepți. Războinicul știe să le deosebească.

Războinicul luminii, atunci când învață să-și manevreze spada, descoperă că echipamentul său trebuie să fie complet - adică să includă și o armură.

O pornește în căutarea armurii sale și ascultă propunerile diverșilor vânzători.

“Folosește o platoșă de singurătate”, zice unul.

“Folosește un scut de cinism”, răspunde altul.

“Cea mai bună armură e a nu te implica în nimic”, afirmă un al treilea.

Războinicul însă nu le dă ascultare. Cu seninătate, se duce la locul său sacru și se înveșmântă în mantia indestructibilă a credinței.

Credința parează toate loviturile. Credința prefăce veninul în apă cristalină.

“Îmi duc viața crezând în orice mi se spune și sunt totdeauna decepționat”, obișnuiesc să-i spună tovarășii.

E important să ai încredere în oameni; un războinic al luminii nu se teme de decepții - pentru că-și cunoaște puterea spadei și forța iubirii.

Izbutește totuși să-și impună propriile limite: una e să accepți semnele de la Dumnezeu și să înțelegi că îngerii se folosesc de gura aproapelui nostru ca să ne dea sfaturi. Alta e să fii incapabil a lua hotărâri și a cputa permanent un mod de a face ca să ne spună ceilalți ce trebuie să facem noi.

Un războinic se încrede în ceilalți oameni deoarece - în primul rând - are încredere în sine.

Un războinic al luminii privește viața cu blândețe și fermitate.

Se află în fața unui mister, a cărui dezlegare o va găsi într-o bună zi. Din când în când, își zice: “Dar viața asta pare o nebunie.”

Are dreptate. Se supune miracolului vieții cotidiene, vede că nu totdeauna e capabil să prevadă consecințele acțiunilor sale. Uneori acționează fără a ști că acționează, salvează fără a ști că salvează, suferă fără a ști de ce anume e trist.

Da, această viață e o nebunie. Dar marea înțelepciune a războinicului constă în a-și alege bine nebunia.

Războinicul luminii contemplă cele două coloane ce se înalță de o parte și de alta a porții pe care încearcă să o deschidă.

Una se numește Frica, cealaltă se numește Dorința. Războinicul privește coloana Fricii și acolo stă scris: "Vei intra într-o lume necunoscută unde sunt păstrate lucrurile pe care ți le-ai dorit mereu și pentru care ai lucrat atâta."

Războinicul zâmbește pentru că nimic nu-l sperie și nimic nu-l atrage. Cu siguranța celui care știe ce vrea, el deschide poarta.

Războinicul practică un puternic exercițiu de creștere lăuntrică: este atent la lucrurile pe care le face în mod automat - precum respiratul, clipitul sau observarea lucrurilor din jurul său.

Face asta când se simte confuz. Astfel, se eliberează de tensiuni și-și lasă intuiția să lucreze cu mai multă libertate - fără interferențe din partea temerilor și dorințelor sale. Unele probleme care păreau insolubile sfârșesc prin a fi rezolvate, unele necazuri pe care le socotea de nedepășit se împrăstie fără efort.

Când este nevoit să înfrunte o situație dificilă, folosește această tehnică.

Războinicul luminii aude comentarii precum: “Nu vreau să aduc vorba despre anumite lucruri, pentru că oamenii sunt invidioși.”

Când aude așa ceva, războinicul râde. Invidia nu poate pricinui nici un rău - dacă nu i se răspunde. Invidia face parte din viață și toți trebuie să se descurce cu ea.

Totuși el vorbește arareori despre planurile sale. Și uneori oamenii cred că îi e teamă de invidie.

El însă știe că, ori de câte ori vorbește despre un vis, utilizează un pic din energia acelui vis ca să-i dea glas. Și, tot vorbind, riscă să irosească toată energia necesară pentru a acționa.

Un războinic al luminii cunoaște puterea cuvintelor.

Războinicul luminii cunoaște valoarea stăruinței și a curajului.

De multe ori, în timpul luptei, primește lovituri la care nu se aștepta. Și înțelege că - în război - inamicul va câștiga unele bătălii. Când se întâmplă așa ceva, își plânge neizbânzile și se odihnește ca să recupereze cât de cât energiile. Dar imediat reîntră în lupta pentru visele sale.

Deoarece, cu cât rămâne mai mult timp departe, cu atât mai mari sunt șansele de a se simți slab, temător, intimidat. Când un cavaler cade de pe cal și nu încălecă iar în clipa următoare, nu va mai avea niciodată curajul să o facă din nou.

Un războinic știe ce anume merită efortul.

Își decide acțiunile folosindu-și inspirația și credința. Întâlnește însă oameni care-l cheamă să se angajeze în lupte ce nu sunt ale lui, pe câmpuri de bătălie pe care nu le cunoaște - sau care nu-l interesează. Ei vor să-l implice pe războinicul luminii în provocări importante pentru ei - dar nu și pentru el.

Adesea e vorba de persoane apropiate, care-l admiră pe războinic, au încredere în forța lui și - roase fiind de neliniște - vor să-i obțină ajutorul cu orice chip.

În asemenea momente, el surâde și-și manifestă iubirea - dar nu acceptă provocarea.

Un adevărat războinic al luminii își alege totdeauna câmpul de luptă.

Războinicul luminii știe să piardă.

El nu tratează înfrângerea ca pe ceva indiferent, folosind expresii ca “ei, nu era prea important” sau “la drept vorbind, nici nu țineam prea mult la asta”. Acceptă înfrângerea ca pe o înfrângere - și nu încearcă să o prefacă într-o victorie.

Îl amărăsc durerea rănilor, indiferența prietenilor, singurătatea pierderii. În asemenea momente, își zice: “Am luptat pentru ceva și nu am izbutit. Am pierdut prima bătălie.”

Această frază îi dă puteri noi. Știe că nimeni nu câștigă mereu - și știe să facă deosebirea între succesele și greșelile sale.

Când vrei ceva, întreg Universul conspiră în favoarea ta. Războinicul luminii știe asta.

Din acest motiv, este extrem de atent cu gândurile sale. Ascunse sub o serie de bune intenții, există sentimente pe care nimeni nu îndrăznește să și le mărturisească nici sieși: răzbunarea, autodistrugerea, vinovăția, frica de victorie, bucuria macabră pentru tragedia celorlalți.

Universul ne supune judecății: conspiră în favoarea dorințelor noastre. De aceea, războinicul are curajul de a-și scruta umbrele din suflet și de a vedea dacă nu cumva cere ceva greșit pentru sine.

Și are întotdeauna foarte multă grijă de ceea ce gândește.

Isus zicea: “Cînd spui da, da să fie, iar cînd spui nu, să fie nu.” Cînd războinicul își asumă o răspundere, se ține de cuvânt.

Cei care promit și nu se țin de promisiune își pierd respectul de sine, se rușinează de faptele lor. Viața unor asemenea oameni este o fugă; cheltuiesc mult mai multă energie producând o serie de scuze, ca să-și ia vorba înapoi, decât războinicul luminii ca să-și mențină angajamentele.

Uneori și el își asumă o răspundere nesocotită care-l va prejudicia. Nu va mai repeta aceeași greșeală, dar, chiar și așa, se ține de cuvânt și-și plătește prețul impulsivității.

Când câștigă o bătălie, războinicul o sărbătorește.

Victoria a fost obținută cu prețul unor momente dificile, cu nopți nedormite, cu zile de așteptare interminabile. Din vremurile străvechi, celebrarea unui triumf face parte din ritualul vieții însăși: sărbătorirea este un rit de trecere.

Tovarășii săi văd bucuria războinicului și gândesc: “De ce face asta? Poate fi decepționat în următoarea luptă. Poate atrage furia dușmanului.”

Războinicul știe însă motivul gestului său. Profită de cel mai bun dar pe care i-l poate aduce victoria: încrederea.

Își sărbătorește azi victoria de ieri ca să aibă mai multă putere în bătălia de mâine.

Într-o bună zi, pe neașteptate, războinicul descoperă că luptă fără același entuziasm dinainte.

Continuă să facă tot ce mai făcuse, dar fiecare gest pare a-și fi pierdut înțelesul. În această împrejurare, are o singură alegere: să practice mai departe Lupta cea Bună. Își face rugăciunile din obligație sau de frică sau din orice alt motiv - dar nu-și întrerupe drumul.

Știe că îngerul Aceluia care-l inspiră a plecat în plimbare pe undeva. Războinicul își păstrează atenția concentrată asupra luptei sale și insistă - chiar când totul pare inutil. În scurt timp, îngerul se întoarce și simplul fâlfâit al aripilor sale îi va readuce războinicului bucuria.

Un războinic al luminii le împărtășește și celorlalți ceea ce știe despre drum.

Cine ajută e și el totdeauna ajutat și trebuie să-i învețe pe alții ce a învățat el. De aceea, se așază în jurul focului și povestește cum i-a fost ziua de luptă.

Un înger șoptește: “De ce să vorbești atât de deschis de strategia ta? Nu vezi că, procedând astfel, riști să fii nevoit a-ți împărți victoriile cu ceilalți?”

Războinicul se mulțumește să zâmbească și nu răspunde. Știe că, dacă la sfârșitul călătoriei ajunge într-un paradis gol, lupta lui nu va fi meritat truda.

Războinicul luminii a învățat că Dumnezeu folosește singurătatea ca să ne învețe conviețuirea.

Folosește mânia ca să ne arate infinita valoare a păcii. Folosește plictisul ca să pună în evidență însemnătatea aventurii și a renunțării.

Dumnezeu folosește tăcerea ca să ne învețe răspunderea pentru cuvintele noastre. Folosește oboseala ca să putem înțelege valoarea trezirii din somn. Folosește boala ca să pună în evidență binecuvântarea sănătății.

Dumnezeu folosește focul ca să ne dea învățătură despre apă. Folosește pământul ca să înțelegem valoarea aerului. Folosește moartea ca să ne arate importanța vieții.

Războinicul luminii dă înainte de a fi rugat.

Când văd asta, unii dintre tovarășii săi comentează: “Cine are nevoie cere.”

Dar războinicul știe că sunt mulți oameni care nu izbutesc - pur și simplu nu izbutesc - să ceară ajutor. Lângă el sunt inși a căror inimă e atât de fragilă, încât iubirile devin pentru ei suferințe; sunt flămânzi parcă de afecțiune și le e rușine s-o arate.

Războinicul îi adună în jurl focului, spune povești, își împarte hrana cu ei, se îmbată împreună. A doua zi, toți se simt mai bine.

Cei care privesc mizeria cu indiferență sunt cei mai mizerabili.

Corzile întinse permanent se dezacordează până la urmă.

Războinicii care se antrenează neîncetat își pierd spontaneitatea în luptă. Caii care sar mereu peste obstacole își rup până la urmă un picior. Arcurile zilnic încordate nu-și mai expediază cu aceeași forță săgețile.

De aceea, dacă are chef, războinicul luminii încearcă să se amuze cu mărunțișurile cotidiene.

Războinicul luminii îl ascultă pe Lao Zi care spune că trebuie să renunțăm la ideea de zile și ore, dând de fiecare dată tot mai multă atenție clipei.

Doar așa poate rezolva anumite probleme înainte ca ele să apară; concentrându-și atenția asupra lucrurilor mărunte, izbutește să evite mari calamități.

Dar a te gândi la lucruri mici nu înseamnă a gândi în mic. O preocupare exagerată sfârșește prin a elimina orice urmă de bucurie din viață.

Războinicul știe că un mare vis este alcătuit din numeroase lucruri diferite, așa cum lumina soarelui e suma milioanelor sale de raze.

Sunt momente în care drumul războinicului trece prin perioade de rutină.

Atunci el aplică o învățătură a rabinului Nachman din Breslov: “Dacă nu izbutești să meditezi, ar trebui să repeți măcar un simplu cuvânt, pentru că asta îi face bine sufletului. Nu spune nimic altceva, repetă doar cuvântul acesta fără oprire, de nenumărate ori. El va sfârși prin a-și căpăta propriul înțeles, iar apoi va câștiga un sens nou. Dumnezeu își va deschide porțile și tu vei folosi în cele din urmă acest simplu cuvânt ca să spui tot ce voiai.”

Când e silit să îndeplinească aceeași sarcină de multe ori, războinicul folosește această tactică și-și prefăce munca în rugăciune.

Un războinic al luminii nu are “certitudini” ci un drum de urmat - căruia încearcă să i se adapteze în funcție de anotimp.

Vara luptă cu echipament și tehnici diferite de lupta dusă iarna. Fiind flexibil, nu mai judecă lumea în termeni de “bine” și de “rău”, ci pe baza “atitudinii adecvate aceluia moment”.

Știe că tovarășii săi trebuie să se adapteze și ei și nu rămâne surprins când ei își modifică atitudinea. Îi dă fiecăruia un răgaz necesar ca să-și justifice acțiunile.

E însă implacabil cu trădarea.

Un războinic se așază în jurul focului cu prietenii săi.

Petrec ceasuri bune acuzându-se reciproc, dar își încheie noaptea dormind în același cort și uitând insultele rostite. Din când în când, își face apariția un nou-venit în grup. Fiindcă nu are încă o istorie în comun, își arată doar calitățile, iar unii îl privesc ca pe un maestru.

Războinicul luminii nu-l compară însă niciodată cu foștii săi camarazi de luptă. Străinul este bine venit, dar încrederea în el nu se va instala decât după ce i se vor cunoaște și defectele.

Un războinic al luminii nu intră într-o bătălie fără a cunoaște limitele aliatului său.

Războinicul cunoaște o veche expresie populară: “Dacă remușcărilor ar putea ucide...”

Și știe că remușcarea ucide; roade lent sufletul celui care a făcut ceva rău și duce la autodistrugere.

Războinicul nu vrea să moară în felul acesta. Când acționează cu perversitate sau răutate - întrucât este un om plin de defecte -, nu-i e rușine să-și ceară iertare.

Dacă e încă posibil, depune toate strădaniile ca să îndrepte răul pe care l-a făcut. Dacă persoana pe care a vătămat-o a murit, binele i-l face unui străin și închină întreprinderea aceasta sufletului celui pe care l-a lovit.

Un războinic al luminii nu se căiește, pentru că remușcarea ucide. El se umilește și repară răul pe care l-a pricinuit.

Toți războinicii luminii și-au auzit mamele zicând: “Fiul meu a făcut asta fiindcă și-a pierdut capul, dar, în fond, este un om foarte bun.”

Deși își respectă mama, el știe că nu e așa. Nu se tot culpabilizează pentru faptele sale necugetate și nici nu-și petrece viața tot iertându-se pentru greșelile făcute - căci în felul acesta n-ar mai apuca niciodată să-și corecteze drumul.

El își folosește bunul-simț ca să-și judece rezultatul faptelor - și nu intențiile pe care le-a avut când le-a executat. Își asumă tot ce face, chiar dacă plătește un preț ridicat pentru eroarea sa.

Un vechi proverb arab spune: “Dumnezeu judecă pomul după fructe, nu după rădăcini.”

Înainte de-a lua o hotărâre importantă - să declare un război, să se mute împreună cu prietenii pe altă câmpie, să aleagă un ogor de însămânțat - războinicul se întreabă: "Ce urmări va avea asta asupra celei de-a cincea generații a urmașilor mei?"

Un războinic este conștient că actele fiecărei persoane au consecințe care se prelungesc vreme îndelungată și trebuie să știe ce fel de lume lasă pentru cea de-a cincea generație de după el.

*“Nu face furtuni într-un pahar cu apă”, îl avertizează
cineva pe războinicul luminii.*

*Dar el nu exagerează niciodată un moment dificil și caută
totdeauna să mențină calmul necesar.*

În același timp, nu judecă durerea altcuiva.

*Un mic detaliu - care nu-l afectează deloc - poate servi
drept amorsă pentru furtuna ce se pregătea în sufletul fratelui
său. Războinicul respectă suferința aproapelui și nu încearcă să
o compare cu a sa.*

*Cupa suferințelor nu are aceeași mărime pentru toată
lumea.*

*“Prima calitate a drumului spiritual este curajul”, spunea
Gandhi.*

*Lumea pare amenințătoare și periculoasă pentru lași.
Aceștia caută siguranța mincinoasă a unei vieți fără mari
provocări și se înarmează până-n dinți ca să apere ceea ce cred
că posedă. Lașii își construiesc în cele din urmă zidurile
propriei lor închisori.*

*Războinicul luminii își proiectează gândul dincolo de
orizont. Știe că, dacă nu va face nimic pentru lume, nimeni altul
nu o va face.*

*Se angajează astfel în Lupta cea Bună și-i ajută pe ceilalți,
chiar dacă nu înțelege exact de ce.*

Războinicul luminii citește cu atenție un text pe care Sufletul Lumii i l-a trimis lui Chico Xavier:

“Când veți reuși să depășiți gravele probleme dintr-o relație, nu vă mai pierdeți timpul amintindu-vă momentele dificile, ci bucurându-vă că ați mai trecut de încă o încercare a vieții. Când veți ieși dintr-o lungă perioadă de tratament al sănătății, nu vă mai gândiți la suferința pe care ați fost nevoiți s-o înfrunțați, ci la binecuvântarea lui Dumnezeu care v-a îngăduit vindecarea.

Purtați în amintire, pentru tot restul vieții, lucrurile bune care s-au ivit în toiul dificultăților. Ele vor fi o dovadă a capacității voastre și vă vor da încredere în confruntarea cu oricare alt obstacol.”

Războinicul luminii se concentrează asupra micilor miracole ale vieții zilnice.

E capabil să vadă ce este războiul pentru că poartă frumusețea în sine însuși, de vreme ce lumea e o oglindă și-i restituie fiecărui om reflexul propriei fețe. Deși își cunoaște cusururile și limitele, războinicul face tot ce e posibil ca să-și păstreze buna dispoziție în momentele de criză.

La urma urmelor, lumea se străduiește să-l ajute, chiar dacă toate din juru-i par a spune contrariul.

Există și un deșeu emoțional: el e produs în fabricile de gândire. Sunt dureri care au trecut și acum nu mai sunt de nici un folos. Sunt precauții care și-au avut importanța lor în trecut - dar în prezent nu mai slujesc la nimic.

Războinicul își are și el amintirile sale, dar izbutește să separe ceea ce e folositor de ceea ce e inutil: își aruncă deșeurile emoționale.

Un tovarăș al lui zice: “Dar asta face parte din istoria mea. De ce trebuie să-mi abandonez niște sentimente care mi-au marcat existența?”

Războinicul surâde, dar nu mai caută să simtă lucruri pe care nu le mai simte. El se schimbă - și vrea ca sentimentele să-l însoțească.

Când îl vede deprimat, maestrul îi spune războinicului:

“Nu ești cel ce pari a fi în momentele de tristețe. Ești mult mai mult de-atâta.

În timp ce mulți au plecat - din motive pe care nu le vom înțelege niciodată -, tu ești încă aici. De ce oare Dumnezeu a îndepărtat oameni atât de extraordinari și te-a lăsat pe tine ?

Chiar în clipa asta, milioane de inși vor fi renunțat. Nu se detestă, nu plâng, nu mai fac nimic; așteaptă doar să treacă timpul. Și-au pierdut capacitatea de reacție.

Tu, în schimb, ești trist. Asta dovedește că sufletul îți este încă viu.”

Uneori, în toiul unei bătălii ce pare a nu se mai termina, războinicului îi vine o idee și reușește să iasă învingător în câteva secunde.

Atunci gândește: “De ce oare am suferit atâta timp într-o luptă pe care aș fi putut să o câștig cu jumătate din energia pe care am risipit-o ?”

La drept vorbind, orice problemă - o dată rezolvată - pare foarte simplă. Marea victorie, care astăzi pare lesnicioasă, a fost rezultatul unei serii de mici victorii care au trecut neobservate.

Atunci războinicul înțelege ceea ce s-a întâmplat și doarme liniștit. În loc să se învinovățească pentru faptul de a fi zăbovit atâta timp ca să ajungă, el se bucră, știind că până la urmă a ajuns.

Există două feluri de rugăciune.

Primul fel este acela în care cerem să se întâmple anumite lucruri, încercând să-i spunem lui Dumnezeu ce anume trebuie să facă. Nu-i acordăm Creatorului nici timp, nici spațiu ca să acționeze. Dumnezeu - care știe prea bine ce este cel mai bine pentru fiecare dintre noi - va continua să acționeze după cum crede de cuviință. Iar cel ce se roagă rămâne cu senzația că n-a fost ascultat.

Al doilea fel de rugăciune este acela în care, chiar fără a înțelege drumurile Atotputernicului, omul lasă să i se împlinească în viață planurile Creatorului său. Se roagă să fie cruțat de suferință, se roagă să aibă parte de bucurie în Lupta cea Bună, dar nu uită nici o clipă să spună: "Facă-se voia Ta."

Războinicul știe că vorbele cele mai importante în toate limbile sunt cuvinte mărunte.

Da. Dragoste. Dumnezeu.

Sunt cuvinte care se pot rosti cu ușurință și care umplu uriașe spații goale.

Există însă un cuvânt - și el foarte mărunț - pe care multor oameni le vine greu să-l rostească: nu.

Cine nu spune niciodată "nu" se consideră generos, înțeleghător, educat, deoarece "nu"-ul este reputat a fi blestemat, egoist, lipsit de spiritualitate.

Războinicul nu cade niciodată într-o asemenea capcană. Sunt momente în care - când zice "da" pentru ceilalți - poate zice "nu" pentru sine.

De aceea, niciodată nu spune "da" cu buzele, dacă inima sa zice "nu".

În primul rând: Dumnezeu înseamnă sacrificiu. Suferă în viața aceasta și vei fi fericit în cea viitoare.

În al doilea rând: cine se distrează este copil. Trăiește sub tensiune.

În al treilea rând: ceilalți știu ce e mai bine pentru noi pentru că au mai multă experiență.

În al patrulea rând: avem obligația să-i facem mulțumiți pe ceilalți. Trebuie să le fim plăcuți, chiar dacă asta înseamnă renunțări importante.

În al cincilea rând: nu trebuie să bem din cupa fericirii, altminteri i-am putea prinde gustul - și nu totdeauna o avem la îndemână.

În al șaselea rând: trebuie să acceptăm toate pedepsele. Suntem vinovați.

În al șaptelea rând: frica este o alarmă. Să nu riscăm.

Acestea sunt poruncile cărora nici un războinic al luminii nu le poate da ascultare.

Un grup foarte mare de persoane stă în mijlocul șoselei, barând drumul care duce la Paradis.

Puritanul întreabă: “De ce păcătoșii?”

Și moralistul rage: “O prostituată vrea să ia parte la ospăț!”

Paznicul valorilor sociale țipă: “Cum poate fi iertată femeia adulteră, dacă a păcătuit?”

Penitentul își rupe straietele: “De ce să vindeci un orb care nu se gândește decât la suferința lui și nici măcar nu-ți mulțumește?”

Ascetul țopăie furios: “Îngădui ca femeia să toarne un ulei scump pe părul tău! De ce nu-l vinde ca să cumpere de mâncare?”

Surâzând, Isus ține poarta deschisă. Și războinicii luminii intră, indiferent de țipetele isterice.

Adversarul este înțelept.

Ori de câte ori îi stă în putință, pune mâna pe arma sa cea mai ușor de mânuit și cea mai eficăce: intriga. Atunci când o utilizează, nu trebuie să facă mari eforturi - deoarece lucrează alții pentru el. Cu câteva vorbe prost dirijate, se distrug luni de devotament, ani de căutare a armoniei.

Războinicul luminii este adeseori victima acestei capcane. Nu știe de unde vine lovitura și nu are cum dovedi că intriga e falsă. Intriga nu dă drept de apărare: condamnă fără judecată.

Între timp, el suferă consecințele și pedepsele nemeritate - căci cuvântul are putere, și el o știe. Suferă însă în tăcere și nu folosește niciodată aceeași armă ca să atace adversarul.

Războinicul luminii nu este laș.

“Dă-i nerodului o mie de inteligențe și el nu o va vrea decât pe-a ta”, zice un proverb arab. Când războinicul luminii începe să-și planteze grădina, observă că vecinul stă acolo, spionându-l. Îi place să-și dea cu părerea despre cum să semene acțiunile, cum să fertilizeze gândurile, cum să stropească victoriile.

Dacă va da ascultare celor spuse de el, războinicul va sfârși prin a face o muncă ce nu-i aparține; grădina pe care o îngrijește acum va fi ideea vecinului.

Dar un adevărat războinic al luminii știe că fiecare grădină își are misterele sale, pe care doar mâna răbdătoare a grădinarului e capabilă a le descifra. De aceea, preferă să se concentreze asupra soarelui, ploii, anotimpurilor.

Știe că nerodul care-și dă cu părerea despre grădina celuiilalt nu își îngrijește propriile plante.

Pentru a lupta, trebuie să ții ochii larg deschiși. Și să ai tovarăși credincioși alături de tine.

Se întâmplă ca, dintr-o dată, cel care lupta împreună cu războinicul luminii să-i devină adversar.

Prima reacție este de ură; dar războinicul știe că luptătorul orb e pierdut în mijlocul bătăliei.

Astfel încât încearcă să vadă lucrurile bune pe care le-a făcut în timpul conviețuirii lor fostul aliat; încearcă să înțeleagă ce anume l-a dus la brusca schimbare de atitudine, ce răni s-au acumulat în sufletul lui. Caută să descopere ce anume l-a făcut pe unul dintre ei să abandoneze dialogul.

Nimeni nu este pe de-a-ntregul bun sau rău; războinicul se gândește la asta, când vede că are un nou adversar.

Un războinic știe că scopurile nu scuză niciodată mijloacele.

Căci nu există scopuri; există doar mijloace. Viața îl duce de la necunoscut spre necunoscut. Fiecare clipă e înveșmântată în acest mister pasionant: războinicul nu știe de unde vine și nici unde se duce.

Dar nu se află aici din întâmplare. Și se bucură de surprize, e încântat de peisajele pe care nu le cunoaște. Deseori se simte înfricoșat, dar asta e ceva firesc la un războinic.

Dacă se va gândi numai la scop, nu va reuși să fie atent la semnele de pe drum. Dacă se va concentra numai asupra unei întrebări, va pierde multiple răspunsuri care sunt lângă el.

De aceea, războinicul se supune.

Războinicul cunoaște “efectul de cascadă”.

A văzut adesea pe cineva purtându-se rău cu alt om care n-a avut curajul să reacționeze. Atunci, din lașitate și resentiment, această persoană și-a descărcat furia asupra altcuiva mai slab, care s-a descărcat asupra altuia, într-un veritabil torent de nefericire. Nimeni nu cunoaște urmările propriilor sale cruzimi.

De aceea, războinicul este grijuliu în folosirea spadei și acceptă doar un adversar vrednic de el. În momentele de furie, el lovește doar o stâncă și se vatămă la mână.

Mâna i se vindecă în cele din urmă; dar copilul care a fost bătut pentru că tatăl lui a pierdut o luptă va rămâne marcat pentru tot restul vieții.

Când vine ordinul de plecare, războinicul își vede toți prietenii pe care și i-a făcut pe timpul cât și-a parcurs drumul. Pe unii i-a învățat cum să audă clopotele unui templu scufundat, altora le-a povestit istorii în jurul focului.

Inima îi e tristă; el știe însă că spada îi este sfințită și trebuie să asculte poruncile Aceluia căruia și-a închinat lupta.

Apoi, războinicul luminii le mulțumește tovarășilor de călătorie, trage adânc aerul în piept și merge mai departe, încărcat de amintirile unei călătorii de neuitat.

EPILOG

Se lăsase noaptea când ea termină de vorbit. Cei doi rămaseră cu ochii ațintiți la luna care răsărea.

“Multe lucruri pe care mi le-ai spus se contrazic între ele”, zise el.

Ea se ridică.

“Rămâi cu bine”, zise ea. ”Știai că clopotele din fundul mării nu erau o legendă, dar ai fost în stare să le auzi doar când ai simțit că vântul, pescărușii, foșnetul frunzelor de palmier, toate acestea făceau parte din dangătul clopotelor.

La fel, războinicul luminii știe că toate din jurul său - victoriile, înfrângerile, entuziasmul și descurajarea sa - fac parte din Lupta sa cea Bună. Și va ști să folosească strategia corectă exact când va avea nevoie de ea. Un războinic nu caută să fie coerent; el învață să-și ducă viața cu contradicțiile sale.”

“Cine ești?”, întreabă el.

Dar femeia se și îndepărta, pășind pe valuri spre luna ce răsărea.